

Marijke Beelen en Jos Solberg tussen het werk van Harrie Geelen. Beneden: de snelle schets in Sint-Petersburg. FOTO JOHANNES TIMMERMANS

‘Bah, zoenen’, grapt Geelen

Hij is 77, maar dat moet je wéten. Want aan het werk van Harrie Geelen zie je het niet. Zo fris, zo vrolijk, zo snel gemaakt. Kijk maar op de tweede verdieping van Museum Land van Valkenburg.

VALKENBURG
DOOR PETER JANSSEN

Een vlotte aquarel van een kerk in Sint-Petersburg. Gemaakt in de auto, stilstaand voor het stoplicht. „Als Harrie iets moois ziet onderweg, grijpt hij naar zijn aquarel doos om het ter plekke vast te leggen. Die spullen heeft hij altijd bij zich”, zegt Marijke Beelen. Zij is lid van de expositiecommissie. *Petersburg* hangt in Museum Land van Valkenburg in een zaaltje met ‘vakantieaquarellen’. Harrie Geelen schetst in de vakantie zoals anderen kiekjes maken. Je ziet in het zaaltje herinneringen aan Engeland. Een strand met bootjes, een nauw straatje, een brug. Een andere zaal hangt vol met portretten die Geelen heeft gemaakt van zijn vrouw Imme Dros, tachtig inmiddels en nog steeds bezig met schrijven - onder meer boeken die hij illustreert - en vertalen. In aquarel, met potlood, of met tekenpen. Snel en trefzeker. Soms maar een paar vlekken die toch een leesbaar beeld geven. Je ziet ook een blad dat uit zijn schetsboek is gescheurd.

En dan komt die zaal met meer dan dertig ‘vogeltjesbomen’: schilderijen van bomen met bont gekleurde vogeltjes. „Zie ik hier toeristen binnenkomen”, zegt Marijke. „Vogelliefhebbers. Ze vinden het een paradijs.”

Marijke en Jos Solberg, eveneens lid van de expositiecommissie, vertellen dat een zus van Imme is overleden. En dat Geelen, denkend aan de houten kist waarin ze komt te liggen, filosofeert: hout, dat komt van een boom, en in een boom zitten vogels.

Hij besluit de kist te beschilderen met vogeltjes. Zelfs de onderkant van het deksel. Dan heeft ze wat om naar te kijken, zal hij hebben gedacht.

Verdwaald

Er ligt een mooi boek van Harrie Geelen in de zaal: *Zoek vogeltje*. Een verhaal met tekeningen. Dit staat er onder meer: ‘De maan schijnt en dus brandt er licht, licht in alle bomen. Eén vogeltje uit het vogeltjesbos is nog niet thuisgekomen. Viel

vogeltje zo uit de lucht? Is het verdwaald of op de vlucht? Soms voor een dier dat vogeltjes lust? De vogeltjes zijn ongerust.’ De andere vogels gaan op zoek en vragen allerlei dieren of zij misschien het verdwenen vogeltje hebben gezien. Ze vragen het zelfs de vissen. Vergeefs. Niet moeilijk, na het verhaal van Marijke en Jos, om hierin het verdriet te herkennen om het verlies van de gestorven zus. „Maar toch”, zegt Marijke, „dit gaat over het leven”. Het is natuurlijk ook eerder een vrolijke dan een sombere zaal. Marijke en Jos vermoeden dat de beschilderde kist de eerste vogeltjesboom is geweest en dat de andere er later bij zijn gekomen. En daarna ook het verhaal van het verdwenen vogeltje. Geelen en Dros hebben veel kinderboeken samen gemaakt. Zij de tekst, hij de tekeningen. Ze zijn vaak bekrond. Maar in plaats van de oorkondes in te lijsten en aan de muur in de huiskamer te hangen, hebben ze die losjes tegen de muren van het kleinste kamertje geprikt. Dat vertellen Marijke en Jos, die op bezoek zijn geweest. Geelen is in geboren in Heerlen, maar hij woont nu met Dros in Hilversum. In Valkenburg is ook een prenten-

kabinet. Daar hangt onder meer een tekening van een jongetje dat uit alle macht probeert een ballon bij de kaken van een agressieve hond weg te houden. En eentje van Jantje in bed, met een plant in een pot. Daarbij deze tekst: ‘Elke dag kreeg plant een klein beetje water. Soms vroeg Jan of plant een stukje kauwgom wou. Of suiker uit de suikerzakjes van de verzameling van pappa. Of kattenbakpoep. Maar plant lustte alleen water. Sherry van mama dan? Nee. Water.’ De tekening komt uit het boekje *De kat van Jan*.

Speelse geest

In 2013 maakt Geelen een kinderboekenkwartet. Er is één exemplaar van, en verschillende kaarten zijn te zien in het museum. Het kwartet met de naam ‘Bah’ heeft de kaarten ‘kattenpoep’, ‘hondenpoep’, ‘vogelpoep’ en ‘zoenen’. Zoenen! Jos zegt: „Toen ik Harrie Geelen zag, dacht ik: hij is echt nog een jongen. Wat een speelse geest”. Marijke vult aan: „Hij wil de dingen tekenen zoals een kind ze ziet”. De tentoonstelling van Harrie Geelen, ‘De Vogeltjesboom’, is te zien tot en met 6 november. Voor meer informatie: museumlandvanvalkenburg.nl

